

Arrest

nr. 251 977 van 31 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 1 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) afgegeven.

1.2. Op dezelfde dag wordt eveneens een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: N.Y.
Voornaam: A.
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Nationaliteit: Kameroen

ALIAS: N. B., geboren te Neuilly-Sur-Seine op 05.04.1987, onderdaan van Frankrijk (zie verslag CDBV)

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.11.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van tien jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Uit een correspondentie met de Franse instanties blijkt dat betrokkene op basis van een valse geboorteakte op 20.12.2016 in het bezit gesteld werd van een paspoort (zie administratief dossier dd. 24.07.2020). Er wordt dan ook door hen besloten dat hij ten onrechte gebruik maakt van de Franse nationaliteit en dat hij dus geen consulaire bescherming kan genieten. Betrokkene diende met deze valse identiteit een verzoek voor gezinshereniging in op 11.05.2017. Op basis hiervan werd er op 19.02.2018 een E-kaart aangemaakt voor de betrokkene. Hij kwam zijn kaart nooit afhalen bij de gemeente. Na een adrescontrole op 21.10.2018 blijkt dat betrokkene niet meer op zijn verklaarde adres verblijft en dat er intussen nieuwe huurders verblijven. Op basis van dit alles werd zijn E-kaart vernield en werd zijn verblijf van ambtswege afgevoerd. Op 19.09.2019 deed hij een aangifte bij de politie van Brussel omdat hij zijn Franse verblijfskaart was verloren. Een attest van verlies (bijlage 12) werd hem afgegeven. Op 24.07.2020 bevestigen de Franse autoriteiten ons dat dit verblijf werd bekomen op basis van een valse geboorteakte en dat de betrokkene geen houder is van de Franse nationaliteit.

De betrokkene heeft op 28.01.2013 asiel aangevraagd. Uit het asielsdossier blijkt dat de betrokkene op 03.12.2012 al werd gerepatrieerd vanuit Spanje naar Marokko en op 05.12.2012 vanuit Marokko naar Kameroen. Naar aanleiding hiervan werd een overnameverzoek gedaan aan Spanje op 01.02.2013. Op 15.03.2013 verklaarde Spanje zich akkoord met de overname van betrokkene (bevoegd voor de asielaanvraag). Op 27.06.2013 werd de afstand van de asielaanvraag vastgesteld aangezien betrokkene zich nooit heeft aangeboden na uitnodiging op 25.02.2013.

De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 05.03.2020, in België te verblijven sinds 2013 en gehuwd te zijn met K. L., die zwanger was op het moment dat hij de vragenlijst invulde. Verder verklaarde betrokkene een zoon en een zus te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote is Belgische alsook zijn zoon en mevrouw moet binnenkort bevallen van een tweede kind. Gezien dit alles kan besloten worden dat er een reëel risico op onderduiken bestaat. De betrokkene verklaarde in zijn vragenlijst "hoorrecht" ingevuld op 05.03.2020, in België te verblijven sinds 2013, Franse identiteitsdocumenten te hebben die intussen niet langer geldig zijn en niet te lijden aan een ziekte die hem zou verhinderen om te reizen. Verder verklaarde hij gehuwd te zijn met K. L., die zwanger was op het moment dat hij de vragenlijst invulde. Dit kind is intussen geboren. Verder verklaarde betrokkene een zoon en een zus te hebben in België. Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote is Belgische alsook zijn twee zonen. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek krijgt van zijn echtgenote en de kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt inderdaad dat hij een partner in België heeft. Echter blijkt dat betrokkene zijn Franse identiteitsstukken aan de hand waarvan hij zijn verblijfsrecht in België korttijdig toegekend kreeg op frauduleuze wijze heeft bekomen en hij in werkelijkheid geen Franse onderdaan is.

Gelet op de frauduleuze wijze waarop betrokkene verblijfsrecht trachtte te bekomen in het Rijk, dient er te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en dit op eerlijke wijze, wat hier niet het geval blijkt te zijn. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene twee minderjarige zonen heeft: D. N., °31.08.2018 en D., K., ° 04.07.2020. Er kan dan ook besloten worden dat de geboorte van zijn zoon, D.N., op 31.08.2018 betrokkene er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen en zo zelf zijn gezinsleven op het spel te zetten. Zo blijkt uit het vonnis dd. 07.10.2020 dat betrokkene in 2019 en begin 2020 betrokken was bij verschillende feiten van oplichting of poging tot oplichting. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische minderjarige zonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn zonen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Zo verklaart betrokkene enkel dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn gezin in België. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

Verder blijkt uit het administratief dossier van de betrokkene hij op 24.01.2017 een aanvraag van en verklaring tot inschrijving (bijlage 19) als houder van voldoende bestaansmiddelen. Hij maakte toen gebruik van de identiteit N. B., onderdaan van Frankrijk. Nazicht door de dienst CDBV blijkt dat het hier wel degelijk om een echt paspoort te gaan maar waarvan de foto niet overeen komt met de persoon in kwestie. Betrokkene heeft zich niet aangeboden om zijn verblijfskaart op te halen bij de gemeente. Op 19.09.2019 deed hij een aangifte bij de politie van Brussel omdat hij zijn Franse verblijfskaart was verloren. Een attest van verlies (bijlage 12) werd hem afgegeven. Op 24.07.2020 bevestigen de Franse autoriteiten ons dat dit verblijf werd bekomen op basis van een valse geboorteakte en dat de betrokkene geen houder is van de Franse nationaliteit.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 12.02.2020 blijkt dat hij "deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich inlaat met oplichting of poging tot oplichting door het voorwenden van grote sommen geld die samengesteld is uit blauwkleurige biljetten doch die 'witgewassen' kunnen worden door het instrijken van de biljetten met een gelachtig product. Voor dit product dient het slachtoffer dan te betalen". Zo zijn er duidelijke aanwijzingen dat één van de slachtoffers op die manier werd benaderd waarbij hij 11.000 euro zou dienen te betalen voor het witwasproduct. Er zouden verschillende ontmoetingen geweest zijn met het slachtoffer zowel in Blankenberge als in het hotel Van Belle te Brussel. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 10 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van:

- artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet;*
- artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.*

Doordat verwerende partij een inreisverbod betekende van zes jaar onder de motivering dat aan betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Terwijl rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Zodat de aangevochten beslissing de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd.

Toelichting:

Art. 74/11 §1 van de Wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan; of*
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

- 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*
- 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.*

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De gemachtigde van de minister kan dus een inreisverbod opleggen, mits voldaan is aan één van de volgende voorwaarden:

- indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*
- indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

In het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is eveneens geargumenteed dat er hoegenaamd geen reden is om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan:

- Verzoeker was gedomicilieerd bij zijn echtgenote en zoon, met wie hij samenwoonde;*
- Hij heeft nooit eerder een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten;*
- Hij heeft bijgevolg nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten genegen;*

- Hij is nog nooit eerder ondergedoken;
- Hij heeft een vrouw en twee kinderen; als er één plaats is waar hij zal verblijven is dat uiteraard terug bij hen.

Kortom, er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken.

Er werd al evenmin een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd.

Aldus werd er reeds niet voldaan aan de grondvoorwaarden voor het opleggen van een inreisverbod.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, is deze bepaald op een maximum van drie of vijf jaar en rekening houdend met de specifieke situatie van de betrokkene.

In uitzonderlijke gevallen, wanneer de verzoeker “een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid” kan een langere termijn worden opgelegd.

Het is evident dat hoe langer het inreisverbod is, hoe zwaarder de feiten zijn en dus ook hoe meer het inreisverbod moet gemotiveerd worden.

Uitgangspunt is maximum 3 jaar. Dat wordt maximum 5 jaar bij fraude.

Een inreisverbod van langer, in casu zes jaar, is een verbod in feite voorbehouden voor zware criminelen en terroristen die de staatsveiligheid bedreigen.

De Vreemdelingenwet spreekt niet voor niets over een ernstige bedreiging van de openbare orde.

De bestreden beslissing weerstaat de toets aan die ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid niet.

Dit klemmt des te meer nu de wet slechts in een maximum van vijf jaar voorziet ingeval van fraude om verblijf te kunnen behouden, net wat verweerster verzoeker aanwrijft.

De argumentatie van verweerster volgend had er aldus een inreisverbod van maximaal 5 jaar kunnen opgelegd worden.

Maar zoals voorzeggd is ook dat betwist. Verzoeker heeft weliswaar met een valse naam een verblijf in België aangevraagd, maar hij heeft zijn verblijfskaart type E nooit afgehaald.

Verzoeker had zich bedacht. Hij wenste in België op correcte wijze een verblijf te verkrijgen. Hij is na het debacle met de E-kaart gehuwd met een Belgische vrouw en heeft twee kinderen met de Belgische nationaliteit.

Verzoeker heeft in januari 2020 verdere stappen gezet om zijn verblijf op correcte wijze verder te zetten, met name door het aanvragen van een gezinshereniging op grond van een Belgisch kind.

De door verweerster gehanteerde grondslag van art. 74/11 Vreemdelingenwet mist aldus feitelijke grondslag.

Er is in casu helemaal geen sprake van een ernstige bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerster schiet met een kanon op een mug.

Kortom, er is niet voldaan aan de voorwaarden voor een inreisverbod, laat staan voor een termijn van maar liefst tien jaar.”

3.1.2. In de mate verzoeker zich in het middel richt ten aanzien van het zgn. “risico op onderduiken”, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst vast te stellen dat verzoeker zich hiermee in wezen richt tegen een motief in het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 november 2020, dat gepaard gaat met het thans bestreden inreisverbod. Hiertegen heeft verzoeker

een afzonderlijk beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend dat werd verworpen bij arrest met nr. 251 975 van 31 maart 2021.

Het motief met betrekking tot het “*risico op onderduiken*” betrof in deze beslissing de reden waarom er geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten werd gegund. Verzoeker verwijst naar de argumenten die hij aanvoerde ten aanzien van dit bevel. In het arrest met nr. 251 975 van 31 maart 2021 werd omtrent deze elementen als volgt geoordeeld:

“3.4. Verzoeker voert tevens een grief aan tegen de deelbeslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De Raad merkt ook hier op dat de bestreden beslissing steunt op twee motieven. Enerzijds wordt gemotiveerd dat er een risico is op onderduiken (artikel 74/14, § 3, 1°), daarnaast wordt gemotiveerd dat er een gevaar is voor de openbare orde (artikel 74/14, § 3, 3°).

De vaststelling dat er een risico is op onderduiken, steunt in casu op artikel 1, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2017 diende verzoeker op basis van een Frans paspoort een verzoek om gezinshereniging in. Daaropvolgend werd op 19 februari 2018 een E-kaart aangemaakt. De bestreden beslissing motiveert dat het Franse consulaat-generaal in België bevestigde op 24 juli 2020 dat verzoeker in bezit is gesteld van een Frans paspoort op basis van een valse geboorteakte en dat hij de Franse nationaliteit niet bezit.

De bestreden beslissing steunt op het objectief criterium dat verzoeker in het kader van een verblijfsaanvraag gebruik maakte van misleidende of valse documenten. Verzoeker ontkent deze feiten niet. Verzoeker betoogt echter dat het risico op onderduiken niet actueel is en dat verweerder rekening diende te houden met de meest recente informatie. Ter ondersteuning van zijn betoog voert verzoeker aan dat hij gedomicilieerd was bij zijn echtgenote en kinderen, dat hij nooit eerder het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij nooit eerder onderdook. De Raad dient op te merken dat verweerder bij de beoordeling van het risico op onderduiken uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met verzoekers gezinsleven. Waar verzoeker aanvoert dat hij gedomicilieerd is bij zijn echtgenote en kinderen, dient erop te worden gewezen dat verzoeker op 14 augustus 2019 van ambtswege werd afgevoerd. De Raad ziet niet in hoe de elementen die verzoeker voorlegt opwegen tegen de vaststelling dat verzoeker in het kader van een verblijfsaanvraag gebruik maakte van misleidende of valse documenten. Met zijn kritiek maakt verzoeker niet aannemelijk dat het risico op onderduiken achterhaald is. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te stellen dat er in casu sprake is van een risico op onderduiken.

Wat betreft de toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder duidelijk motiveert waarom verzoeker in casu een gevaar is voor de openbare orde. De bestreden beslissing motiveert dat de feiten getuigen van een manifeste criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijk impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, wordt verzoeker geacht de openbare orde te kunnen schaden. Waar verzoeker aanvoert dat hij een gunstig strafregister heeft en dat de reeds opgelegde straffen dienen als voldoende drukkingsmiddel, toont hij daarmee niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.”

Deze beoordeling wordt overgenomen bij de beoordeling van het huidige middel.

3.1.3. Wat betreft de duur van het inreisverbod betwist verzoeker dat er *in casu* sprake zou zijn van een “*ernstige*” bedreiging voor de openbare orde in de zin van artikel 74/11, §1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker meent dan ook dat hem geen inreisverbod van meer dan vijf jaar kon worden opgelegd.

De Raad merkt echter op dat verzoeker hieromtrent enkel het motief betwist waarbij wordt vastgesteld dat hij een verblijfsrecht heeft proberen te verkrijgen met valse documenten. Verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Het motief met betrekking tot de valse documenten betreft immers enkel een herhaling van het motief - zoals reeds vermeld in het gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten - op grond waarvan het risico op onderduiken werd vastgesteld.

Het motief met betrekking tot de ernstige bedreiging voor de openbare orde steunt echter op een geheel andere vaststelling, met name:

“De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan oplichting, aan poging tot oplichting en aan bendevoorming-deelneming, feiten waarvoor hij op 07.10.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 40 maanden met uitstel 3 jaar voor de helft. Uit het aanhoudingsmandaat van de betrokkene dd. 12.02.2020 blijkt dat hij “deel uitmaakt van een criminele organisatie die zich inlaat met oplichting of poging tot oplichting door het voorwenden van grote sommen geld die samengesteld is uit blauwkleurige biljetten doch die ‘witgewassen’ kunnen worden door het instrijken van de biljetten met een gelachtig product. Voor dit product dient het slachtoffer dan te betalen”. Zo zijn er duidelijke aanwijzingen dat één van de slachtoffers op die manier werd benaderd waarbij hij 11.000 euro zou dienen te betalen voor het witwasproduct. Er zouden verschillende ontmoetingen geweest zijn met het slachtoffer zowel in Blankenberge als in het hotel Van Belle te Brussel. De feiten getuigen van een manifest criminele ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Gezien de maatschappelijke impact en het bedrieglijk karakter van deze feiten, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.”

Het is op grond van deze feiten dat aan verzoeker een inreisverbod van tien jaar werd opgelegd. Verzoeker laat dit motief in zijn middel onbesproken.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Doordat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten gaf zonder rekening te houden met de bepalingen vervat in art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950

Terwijl art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

Zodat de aangevochten beslissingen de bepalingen van de wet van 15 december 1980 schendt en dus moet worden hervormd

Toelichting:

Uit de uiteenzetting hierboven, erkend door verweerder in de bestreden beslissing, blijkt dat verzoeker gehuwd is met een Belgische vrouw, mevr. L. K., en samen met haar twee jonge kinderen heeft:

- D.N., geboren te Brussel op 31.08.2018;*
- D. K., geboren te Brussel op 04.07.2020.*

Zijn jongste zoon is nog maar enkele maanden geleden geboren.

Eveneens erkend door verweerder is het feit dat mevr. L. K. samen met haar kinderen verzoeker geregeld bezoekt in de gevangenis.

Het is aldus manifest duidelijk dat verzoeker een kerngezin vormt met zijn Belgische echtgenote en zijn twee Belgische kinderen.

Als de relatie van verzoeker al niet onder de bescherming van art. 8 EVRM zou vallen, dan zal er geen enkele relatie meer beschermd worden onder dat artikel.

Verweerder meent dat het persoonlijke en familiale belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

Daar kan verzoeker helemaal niet mee akkoord gaan.

Zoals voorzgd vormt verzoeker een kerngezin met maar liefst drie Belgische onderdanen. Verzoeker heeft zelfs recht op gezingshereniging met elk van hen afzonderlijk.

Hij heeft zijn straf reeds uitgezeten en er is geen aanwijzing dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen.

Er wordt dan ook niet in concreto aangetoond waarom het familiale belang van verzoeker ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van de openbare orde.

Verweerster stelt verder dat het geen afbreuk zou doen aan het gezinsleven van partijen als dat mevr. L. K. en hun twee kinderen hun leven in België zouden inrichten en verzoeker "een andere verblijfplaats kiest".

Verzoeker had dan wel graag eens vernomen hoe dat überhaupt mogelijk zou zijn? De bescherming van het gezinsleven is komen te vervallen zodra verzoeker niet effectief bij zijn gezin kan leven, wat dus hetgeen is dat verweerster nastreeft.

Het voorgaande klemmt des te meer nu er op 24.11.2020 eveneens een inreisverbod van maar liefst tien jaar werd betekend.

*Het wordt de Belgische Staat verboden om minderjarige kinderen van hun ouder(s) te scheiden, maar verweerster ziet er geen graten in dat verzoeker zijn echtgenote en twee kinderen tien jaar lang niet meer zou mogen zien?!
Begrijpe wie begrijpen kan.*

Verzoeker wil in België zijn leven verder uitbouwen, met zijn gezin.

De beoordeling en het verwachtingspatroon van verweerster valt in geen enkel opzicht te verantwoorden.

Een uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, gecombineerd met een inreisverbod van maar liefst 10 jaar, vormt een zware schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker loopt dan ook een reëel risico om spoedig uitgezet te worden, waardoor zijn stabiele familieband bruusk zou verbroken worden, zonder garantie op herstel."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is evenwel niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

In het geval van een vreemdeling die niet eerder tot verblijf werd toegelaten, oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geen toetsing dient te geschieden aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het

kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Verzoeker voert aan dat zijn vrouw en kinderen hem bezoeken in de gevangenis. Hij betoogt dat hij met zijn Belgisch kerngezin onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij zijn straf heeft uitgezeten en dat er geen aanwijzing is dat verzoeker nieuwe feiten zou plegen.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot verzoekers gezinsleven wat volgt:

“Betrokkene wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij hier dient te werken om zijn gezin te onderhouden, zijn echtgenote is Belgische alsook zijn twee zonen. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat hij op regelmatige tijdstippen bezoek krijgt van zijn echtgenote en de kinderen. Uit het administratief verslag van de betrokkene blijkt inderdaad dat hij een partner in België heeft. Echter blijkt dat betrokkene zijn Franse identiteitsstukken aan de hand waarvan hij zijn verblijfsrecht in België korttijdig toegekend kreeg op frauduleuze wijze heeft bekomen en hij in werkelijkheid geen Franse onderdaan is.

Gelet op de frauduleuze wijze waarop betrokkene verblijfsrecht trachtte te bekomen in het Rijk, dient er te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden en dit op eerlijke wijze, wat hier niet het geval blijkt te zijn. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene twee minderjarige zonen heeft: D. N., °31.08.2018 en D., K., ° 04.07.2020. Er kan dan ook besloten worden dat de geboorte van zijn zoon, D.N., op 31.08.2018 betrokkene er niet van heeft weerhouden strafbare feiten te plegen en zo zelf zijn gezinsleven op het spel te zetten. Zo blijkt uit het vonnis dd. 07.10.2020 dat betrokkene in 2019 en begin 2020 betrokken was bij verschillende feiten van oplichting of poging tot oplichting. Betrokkene heeft door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde, de samenleving heeft het recht zich te beschermen tegen betrokkene die haar regels met voeten treedt en uit is op makkelijk winstbejag. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn Belgische minderjarige zonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden. Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

*Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kind niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn zonen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, *M.E. v. Zweden*, par. 100). Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.”*

De bestreden beslissing stelt op grond van de persoonlijke gedragingen vast dat verzoeker een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. Op basis van de herhaaldelijke schending van de Belgische strafbepalingen, motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker niet geïntegreerd is in de Belgische samenleving en hier ook niet naar streeft. Er wordt geconcludeerd dat het persoonlijk en

familiaal belang van verzoeker *in casu* ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat er een afweging werd gemaakt van verzoekers gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische samenleving anderzijds. Waar verzoeker betoogt dat verweerder niet *in concreto* heeft aangetoond waarom zijn familiale belangen ondergeschikt zijn aan de openbare orde, kan hij dan ook niet worden gevolgd. De bestreden beslissing motiveert duidelijk dat de samenleving zich mag beschermen tegen verzoeker die de regels niet wil naleven en uit is op gemakkelijk winstbejag. De beslissing vervolgt dat dit niet getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kinderen, zoals van ouderlijk gezag mag worden verwacht. Verzoeker diende te weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen voor het verwerven van een verblijfsrecht. De Raad acht deze beoordeling voldoende geconcretiseerd. Verzoeker toont niet aan dat er nog andere elementen waren waarmee de verweerder rekening moest houden. Er wordt daarenboven op gewezen dat verzoeker via moderne communicatiemiddelen in contact kan blijven met zijn gezin of dat het gezin zich elders kan vestigen.

Verzoeker zet in het middel duidelijk uiteen dat hij het niet eens is met deze beoordeling. Hij maakt met dit tegenspreken echter niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of disproportioneel zou zijn. Door het louter tegenspreken van deze beoordeling, toont verzoeker niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing *in casu* kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zijn. Waar verzoeker aanvoert dat een gezinsleven in het land van herkomst onmogelijk zou zijn, beperkt hij zich eveneens tot loutere verklaringen, die hij verder niet aannemelijk maakt.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT